Lietas Nr. 11390045214
Lietas arhīva Nr. K37-0059-15/6

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Tukumā 2015.gada 19.jūnijā

Tukuma rajona tiesa
tiesnese L.Sprigule

piedaloties prokurorei S.Janševskai
aizstāvim, zvērinātam advokātam I.Samiņam
izskatīja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas.
Tiesa, tiesas izmeklēšanā

k o n s t a t ē j a

Apsūdzētais/pers. A/ izdarīja zādzību nelielā apmērā.

2014.gada 6.augustā laika posmā no plkst.18.00 līdz plkst. 20.00, pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā, /pers. A/, ejot gar īpašumu /adrese/, ievēroja uz izveidotās kupicas mobilo telefonu, domājot ka viņu neviens neredz, personīgās iedzīvošanās nolūkā, piegāja pie kupicas un slepeni nozaga cietušās /pers. C/ mobilo telefonu Samsung Galaxy SII 240 *euro* vērtībā ar ādas maciņu 20 *euro* vērtībā, /Nosaukums A/ SIM karti 5 *euro* apmērā, atmiņas karti 10 *euro* vērtībā un no notikuma vietas aizgāja. Nozagto mobilo telefonu /pers. A/ izmantoja pēc saviem ieskatiem.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā.

Nopratināts kā apsūdzētais /pers. A/ neatzina savu vainu viņam inkriminētajās darbībās, tiesas sēdē liecināja, ka 2014.gada vasarā strādāja, iespējams uz Laubītes ielas. Ejot mājās, ieraudzīja zālē mētājamies telefonu. Telefonu paņēma, gāja mājās. Domāja, ka zvanīs telefona īpašnieks, kas pazaudēja telefonu. Vēlāk zvanīja kāds vīrietis, draudēja un lamājās. Nobijās. Vīrietis zvanīja divas reizes. Tad telefonu izslēdzis, jo baidījās no draudiem. Telefonā ielika savu SIM karti, piezvanīja audžumeitai /pers. E/, lai pārbaudītu vai viņa SIM karte darbojās. Apstiprināja, ka /pers. E/ bija zināms viņa tālruņa numurs. Tā kā bija nobijies, neiedomājās vērsties policijā, lai atdotu telefonu tā īpašniekam. Pēc kādas dienas telefonu izmeta pilsētā kādā miskastē. Nav bijis nodoma telefonu nozagt.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 501.panta pirmās daļas 1.punktam, tiesas sēdē tika nolasīta apsūdzētā /pers. A/ liecība, kas sniegta pirmstiesas izmeklēšanā 2014.gada 4.oktobtī, kur /pers. A/, kā persona, pret kuru uzsākts kriminālprocess, liecināja, ka 2014.gada augusta mēnesī Laubītes un Jumpravas ielas mikrorajonā uz akmeņu čupas atrada noliktu mobilo telefonu Samsung. Cilvēkus tuvumā neredzēja. Uzskatīja, ka telefonu kāds pazaudēja. Akmens čupa atradās ceļa malā. Nav iegājis privātā teritorijā. Kad paņēma telefonu, gaidīja kad zvanīs īpašnieks. Vakarā zvanīja kāds vīrietis, kurš sāka draudēt. Nobijās no draudiem. Gaidīja vairākas dienas cerot, ka izveidosies normāla saruna, taču tā kā vīrietis nezvanīja telefonu izslēdza, lai vīrietis beigtu draudēt. Telefonu paturēja dažas dienas pēc tam, lai nerastos problēmas, to izmeta Tukuma pilsētā miskastē (lietas 29.lapa). Pēc aizstāvja lūguma, tiesas sēdē tika nolasīts /pers. A/ pieteikums 2014.gada 26.novembrī, kur norādīts, ka uz zemes ielas malā atrada mobilo telefonu, uzskata, ka ir telefona Samsung Galaxy labticīgs ieguvējs. Tā kā viņam piezvanīja kāda persona un draudēja, telefonu izmeta miskastē, Katrīnas laukumā. Lūdz noskaidrot personu, kas izteica draudus (lietas 42.lapa)

Apsūdzētā paskaidrojumus tiesa vērtē kā ticamus tikai tādā apjomā, ciktāl tie apstiprinās ar pārējiem lietā esošajiem pierādījumiem. Tiesa apsūdzētā paskaidrojumus vērtē kā apsūdzētā pašaizstāvības pozīciju un mēģinājumu izvairīties no atbildības.

Apsūdzētā/pers. A/ vaina viņam inkriminētājā zādzībā pilnīgi pierādīta ar cietušās, liecinieku liecībām, visu tiesas izmeklēšanā iegūto pierādījumu kopumu.

Ar cietušās /pers. C/ liecībām pierādīts, ka 2014.gada 6.augustā ilgstoši atradās savā īpašumā /Nosaukums B/. Bija iegādājusies uz nomaksu mobilo telefonu- Samsung Galaxy. Uz Jumpravas ielas notika asfaltēšanas darbi. Ravējot mobilo telefonu nolika uz īpašuma robežzīmes - kupicas. Redzēja, ka uz ceļa atradās tehnika, ceļa rullis, strādnieki. Ap pulksten 20.00 konstatēja, ka telefons ir pazudis. Pārmeklējot apkārtni, to neatrada. Devās pie vīra-/pers. H/. Lūdza, lai vīrs pazvana uz viņas telefonu, domājot, ka tas kaut kur izkritis dārzā. Vīrs pazvanīja, atsaucās vīrieša balss. Vīrs zvanīja vairākas reizes un piedāvāja vīrietim, pie kura atradās telefons, izpirkuma maksu. Ar vīrieti, pie kura atradās telefons, netikta panākta vienošanās, jo tas nepiekrita piedāvātajai izpirkuma maksai. Sākotnēji tika piedāvāti 5 *euro,* tad 20 *euro*. Pēdējā īsziņā, kas tika nosūtīta vīrietim – piedāvātā kompensācija bija 100 *euro*. Pēc pāris dienām satikusi kaimiņieni /pers. I/, kas bija redzējusi, ka kāds vīrietis no kupicas paņem kaut ko melnu un dodas pie strādniekiem. Satikusi darba vadītāju /pers. J/ lūgusi, lai pasaka brigādei, kas tajā vakarā strādāja, lai cilvēks, kurš paņēma telefonu, noliek to atpakaļ. Telefons netika nolikts atpakaļ. Tā kā telefonu iegādājās uz nomaksu, joprojām tiek veikta maksa par telefonu. Telefona vērtība 240 *euro*, ādas maciņa vērtība 20 *euro* ,divu atmiņas karšu vērtība 10 *euro* un 5 *euro.* Tika nodarīti zaudējumi 275 *euro* apmērā. Cietušās /pers. C/ liecības apstiprina faktu, ka apsūdzētais bez viņas piekrišanas paņēma viņai piederošo mobilo telefonu, ko bija nolikusi uz kupicas, kas atrodas īpašumā. Cietusī liecināja, ka viņas vīrs-/pers. H/ sazinājās ar apsūdzēto, zvanot uz viņas telefonu, piedāvāja atlīdzību par telefonu, no kuras apsūdzētais atteicās, norādot, ka piedāvātā

atlīdzība ir par mazu.

2014.gada 7.augusta /pers. C/ iesnieguma protokols, kas tika nolasīts tiesas sēdē atbilstoši Kriminālprocesa likuma 501.panta pirmās daļas pirmajam punktam apstiprina faktu, ka 2014.gada 6.augustā, Tukuma novada, Tumes pagasta /Nosaukums C/ /pers. C/ konstatēja, ka nenoskaidrotos apstākļos viņai pazuda Samsung Galxy SII mobilais telefons baltā krāsā ar/Nosaukums A/pieslēgumu (lietas 6.lapa).

No publiskā mobilā telefonu tīkla saglabājamo datu informācijas un Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektora Valsts amatpersona ziņojuma izriet, ka 2014.gada 17.augustā plkst.10.08.45 tika veikts 21 sekundi garš telefona zvans no Nr./numurs/, kas pieder apsūdzētajam /pers. A/ uz telefona Nr./numurs/, kas pieder lieciniecei /pers. E/ (lietas 20.-27.lapa).

Ar liecinieces /pers. E/ liecībām 2014.gada 4.oktobrī, kas tika pārbaudītas tiesas sēdē atbilstoši Kriminālprocesa likuma 501.panta 3.punktam apstiprinās fakts, ka 2014.gada 17.augustā saņēmusi zvanu uz savu tālruni ar Nr./numurs/ no tālruņa ar Nr./numurs/.Nav zinājusi kam pieder minētais tālruņa numurs. Liecības apstiprina apsūdzētā teikto par zvanu audžumeitai /pers. E/, izmantojot viņam piederošo SIM karti, ko ievietoja /pers. C/ telefonā. No iepriekš teiktā izriet, ka cietušās /pers. C/ telefons pie apsūdzētā atradās jo 2014.gada 6.augusta līdz 2014.gada 17.augustam (lietas 28.lapa).

Ar liecinieka /pers. H/ liecībām pierādīts, ka sieva - /pers. C/ atbrauca pie viņa uz darbu un paziņoja, ka pazaudēja telefonu. Braukuši uz /Nosaukums D/. Piezvanīja uz sievas telefonu. Atsaucās vīrietis, kurš atbildēja, ka nevajag telefonu mētāt apkārt. Teica vīrietim, ka telefons ir svarīgs un piedāvāja atlīdzību, draudēja ar policiju, citus draudus nav izteicis. Vīrietis teica, ka viņam vienkāršāk ir telefonu aiznest uz lombardu. Solīja atlīdzību 50 *euro*, sūtīja arī īsziņu, ar atlīdzības piedāvājumu 100 *euro.* Zvanīja vīrietim trīs reizes. Vīrietis lika noprast, ka piedāvātā summa ir par mazu. Kaimiņiene /pers. I/ apstiprināja, ka redzējusi, ka kāds kaut ko melnu paņem. Sieva visu laiku ir bija īpašumā, kur strādāja, īpašumā arī atradās automašīna. Uzskata, ja kāds kaut ko būtu atradis, viņam bija iespēja to pateikt sievai. Liecinieka /pers. H/ liecības apstiprina faktu, ka apsūdzētajam tika piedāvāta atlīdzība par telefona atdošanu, ko apsūdzētais noraidīja, norādot par iespēju lombardā saņemt lielāku summu.

Cietušās /pers. C/ liecības, /pers. H/ telefonsaruna ar apsūdzēto /pers. A/ neapšaubāmi pastiprina faktu, ka apsūdzētais neatļauti paņēma mobilo telefonu no cietušās īpašumā esošās kupicas. Tiesai nav iemeslu apšaubīt cietušās /pers. C/ liecības, jo tās atbilst liecinieka-/pers. H/ liecībām, cietusī sarunas laikā atradās blakus lieciniekam.

Lieciniece/pers. I/ liecināja, ka 2014.gada 6.augustā, gar viņas īpašumu tika veikti ceļa asfaltēšanas darbi. Redzēja, ka apsūdzētais, ko atpazina tiesas sēde, brauca ar smago tehniku, uzkalnā nolika mašīnu, paejot garām lieciniecei, piegāja pie dobes, kur iepriekš ravēja /pers. C/, paņēma kaut ko melnu, līdzīgu kastītei. Uzskata, ka apsūdzētais varēja redzēt /pers. C/, kura atradās dārzā. Pēc tam uzzināja, ka /pers. C/ pazuda telefons. Par redzēto viņu informēja.

Ar liecinieka /pers. J/ liecību pirmstiesas izmeklēšanā - 2014.gada 27.novembrī, kas atbilstoši Kriminālprocesa likuma 501.panta 3.punktam tika pārbaudīta tiesas sēdē, pierādīts, ka 2014.gada augustā /pers. C/ viņu informēja, ka viņai ir pazudis telefons un lūdza noskaidrot vai kāds no darbiniekiem to nav paņēmis. Tajā laikā SIA /Nosaukums E/ veica ceļa remonta darbus Jumpravas ielā netālu no /pers. C/ īpašuma. Sazinājās ar asfalta brigādes vadītāju /pers. M/ un būvdarbu Vadītāju /pers. N/ un noskaidroja, ka par pazudušu telefonu neviens no darbiniekiem nav runājis (lietas 49.lapa).

Tiesa nesaskata cietušās /pers. C/ un liecinieku - /pers. H/ un /pers. I/ liecībās būtiskas pretrunas, tās apstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā.

Atbilstoši krimināltiesību teorijā izklāstītajam zādzība ir svešas kustamas mantas slepena vai atklāta nolaupīšana. Mantas nolaupīšanas objekts ir fizisku vai juridisku personu mantiskās intereses, kas nodrošina likuma ietvaros valdījuma, lietojuma un rīcības iespējas ar viņu īpašumā vai likumīgā valdījumā esošu mantu. Manta, ko nolaupa ir sveša manta un par tādu uzskatāma manta, uz kuru mantas paņēmējam nav nekādu tiesību, tas ir, tā neatrodas viņa īpašumā vai likumīgā valdījumā un tās paņemšana notikusi bez mantas īpašnieka vai valdītāja ziņas un piekrišanas(*skat. Liholaja Valnetija. Noziedzīgu nodarījumu kvalifikācija. Likums. Teorija. Prakse. Otrais papildinātais izdevumus.-Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2007, 501 lpp*)

Lietā pievienotā pavadzīme apstiprina faktu, ka cietusī /pers. C/ 2013.gada 1.jūnijā iegādājās mobilo tālruni Samsung Galaxy S II un nomaksu. Tālruņa vērtība 374,22 *euro*(263 Ls). Īpašumtiesības uz minēto sakaru ierīci apliecina 2013.gada 1.jūnija Nomaksas līgums Nr.MASSHA/10101/2013, kas noslēgts starp/Nosaukums A/ un cietušo /pers. C/ (lietas 8.,83.lapa).

Mantas nolaupīšanas, zādzības pabeigšanas moments ir, kad cietušais zaudējis fizisku varu pār mantu, bet vainīgais ieguvis varu pār lietu un parādījis gribu šo lietu paturēt kā savu. Griba paturēt šo lietu kā savu nav identiska ar iespēju rīkoties ar mantu kā savu. Lai konstatētu, vai persona ir zaudējusi vai ieguvusi fizisku varu pār lietu, izrādījusi gribu paturēt šo lietu kā savu, izšķiroša nozīme ir notikuma faktisko apstākļu noskaidrošanai, kuru pamatā ir iegūtie, pārbaudītie un novērtētie pierādījumi. Par gribu paturēt lietu kā savu var liecināt ne tikai liecības, bet arī noskaidrotā personas rīcība (*skat. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2010.gada 21.decembra lēmums lietā Nr.SKK-516/2010*).

Noziedzīgā nodarījuma apstākļi, apsūdzētā rīcība pēc telefona paņemšanas, nevēlēšanās to atdot cietušajai, arī pēc liecinieka /pers. H/ zvana, norāda uz to, ka apsūdzētā nolūks bija iegūt savā īpašumā /pers. C/ mobilo telefonu un rīkoties ar to, kā ar savu. Zādzības objektīvā puse izpaužas kā tīša, prettiesiska un bezatlīdzības svešas kustamas mantas slepena nolaupīšana vai atklāta paņemšana, lai ar to rīkotos kā ar savu.

Tiesa atzīst, ka ar liecinieku-/pers. H/, /pers. I/, cietušās /pers. C/ liecībām, apsūdzētā paša paskaidrojumiem ir pilnībā pierādīta noziedzīgā nodarījuma objektīvā puse- svešas mantas paņemšanā. Tiesa nepiekrīt aizstāvja apgalvojumam, ka /pers. A/ darbības nav bijušas prettiesiskas un tādēļ iztrūkst zādzības objektīvās puses.

Tiesa netic apsūdzētā teiktajam, ka viņa nodoms bija sagaidīt īpašnieka zvanu un atdot telefonu, jo apsūdzētā faktiskās darbības liecina par pretējo –apsūdzētais paņēma svešu mantu, atteicās to atdot tā īpašniekam, rīkojās kā ar savu ievietojot /pers. C/ telefonā savu SIM karti. Minētais apstiprina, ka /pers. A/ mobilo telefonu netaisījās atdot tā īpašniekam, līdz ar to vēlās to iegūt sev un rīkoties, kā ar savu. Norādītie apstākļi liecina, ka apsūdzētais nozogot telefonu vēlējās iegūt materiālu labumu. Tiesa secina, ka starp apsūdzētā /pers. A/ darbībām un sekām ir cēloņsakarība, jo /pers. A/ ar savām darbībām nodarīja cietušajai /pers. C/ materiālu zaudējumu.

Mantas zādzību vainīgais izdara ar tiešu nodomu, jo viņš apzinās savu darbību neatļautību-svešas mantas paņemšanu, paredz zaudējumu nodarīšanu mantas īpašniekam vai tās valdītājam mantas prettiesiskas paņemšana rezultātā, kā arī vēlas šo mantu iegūt. Tiesa uzskata par pierādītu /pers. A/ inkriminētā noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi.

Tiesa secina, ka apsūdzētā /pers. A/ subjektīvā attieksme pret nodarījumu izpaudās tieša nodoma veidā, jo viņš apzinājās savu darbību neatļautību, paredzēja zaudējumu nodarīšanu cietušajai un vēlējās iedzīvoties no prettiesiski iegūtā mantiskā labuma. Minēto apstiprina liecinieka /pers. H/ un cietušās /pers. C/ liecības par telefonsarunu ar apsūdzēto. To, ka mobilais telefons atradās uz kupicas, nedod pamatu uzskatīt, ka manta-mobilais telefons, ir pamesta, bezvērtīga un īpašniekam nevajadzīga. Par zādzības priekšmetu Krimināllikuma 180.panta izpratnē var būt mantas, kas atrodas kādas personas uzraudzībā, un manta, kas atstāta bez uzraudzības, tai ir noteikta vērtība un īpašnieks vai valdītājs no tās nav atteicies lietas nevērtīguma vai citu iemeslu dēļ, konkrētajā gadījumā - mobilais telefons.

Lietas faktiskie apstākļi, kuri tika noskaidroti tiesas izmeklēšanā nepārprotami norāda, ka mobilā telefona Samsung Galaxy S II īpašniece-/pers. C/ nebija no tā atteikusies. Civillikuma 941.pants noteic, ka kustamas lietas, no kurām agrākais īpašnieks atteicies, izsakot to tieši vai ar lietas atmešanu, kļūst par atradēja īpašumu, bet šā likuma 942.pants noteic, ka lietas ko īpašnieks izlaiž no savas, varas ārēju apstākļu spiests, nav atzīstamas par atmestām. Līdz ar to tiesa nepiekrīt aizstāvja teiktajam, ka cietušās mantu- mobilo telefonu jebkura persona varēja uzskatīt par nozaudētu lietu, jo tā neatradās cietušās valdījumā un bez tās īpašnieka piekrišanas paņemt. Zādzības gadījumā mantas īpašniekam vai valdītājam ar tās paņemšanas brīdi tiek nodarīts reāls mantisks zaudējums, ja mantai ir naudā izsakāma vērtība (*skat. Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 21.decembra lēmums lietā Nr.SKK-516/2010)*

Tiesa uzskata, ka apstāklis, ka cietusī telefonu bija atstājusi uz kupicas, kas atradās pie cietušās īpašuma neizslēdz apsūdzētā atbildību par viņa turpmākām darbībām ar cietušās mantu—mobilo telefonu. Jo tieši apsūdzētā darbības, nozogot telefonu un pēc cietušās vīra-/pers. H/ pieprasījuma to neatdodot, liedza iespēju cietušajai /pers. C/ šo telefonu atgūt un ar to rīkoties. Cietušajai tika nodarīts materiāls zaudējums. Līdz ar to neapstiprinās arī apsūdzētā teiktais, ka viņš bija mantas- mobilā telefona labticīgs ieguvējs.

Tiesa nepiekrīt aizstāvja teiktajam, ka telefons, kurš atradās uz īpašuma robežzīmes, pie ceļa, var būt par pamatu secinājumam, ka mobilais telefons ir pamests, bezvērtīgs, īpašniekam nevajadzīga manta.

Aizstāvja argumenti par zādzības vietu kupicu-kā improvizētu īpašuma robežzīmi neatbilst faktiskajiem apstākļiem, lietas materiāliem pievienotajām fotogrāfijām. Šo vietu nevar vērtēt kā publisku vietu un telefona atrašanos-kā pamestas, nozaudētas mantas atrašanu.

Tiesa nepiekrīt aizstāvja teiktajam, ka izmeklēšanas laikā cietusī /pers. C/ apgalvoja, ka telefonu ir pazaudējusi un to, ka noticis noziedzīgs nodarījums pret viņas īpašumu nekur nav skaidri formulējusi. Cietušās iesniegumā policijai - 2014.gada 7.augustā norādītais apstāklis par mobilā telefona pazušanu nenoskaidrotos apstākļos neliecina, ka nav notikusi zādzība. Cietusī norāda par mantas iziešanu no viņas īpašuma, valdījuma, lūdzot policijai noskaidrot šos apstākļus. Cietušās sākotnējā, subjektīvā attieksme neietekmē noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes /pers. A/ darbībās.

Tiesa/pers. A/ darbības, noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kvalificē pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas, jo nozagtās mantas-mobilā telefona Samsung Galaxy S II vērtība nepārsniedz valstī noteiktās minimālās mēnešalgas apmēru.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta otro daļu, tiesa, nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību. Savukārt, atbilstoši šī panta trešajai daļai, nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Ar IeM Informācijas centra izdruku no Integrētās Iekšlietu informācijas sistēmas pierādīts, ka /pers. A/ agrāk nav tiesāts, ir sodīts par administratīvajiem pārkāpumiem (lietas 32.-33.lapa).

SIA /Nosaukums G/ apstiprina, ka no 2015.gada 17.aprīļa, /pers. A/ strādā uzņēmumā par asfaltbetona ieklājēja vadītāju (lietas 99.lapa).

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešās daļas nosacījumiem, Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā kvalificētais noziedzīgais nodarījums klasificējams kā mazāk smags noziegums, par kuru Krimināllikuma 180.panta sankcija paredz - brīvības atņemšanu uz laiku līdz vienam gadam vai īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai piespiedu darbu, vai naudas sodu.

Tiesas sēdē prokurors lūdza piemērot apsūdzētajam likumā noteikto piespiedu darbu.

Lietā nav ziņu par apsūdzētā ienākumu apmēru, tādēļ, tiesas ieskatā, nav lietderīgi piemērot naudas sodu.

Izvērtējot noziedzīgā nodarījuma apstākļus tiesa nepiemēro apsūdzētajam brīvības atņemšanas sodu, jo tas ir smagākais no soda veidiem un neatbilstu Krimināllikuma 35.pantā definētajiem soda mērķiem.

Lai sasniegtu soda mērķi – sodītu /pers. A/ par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kā arī panāktu, lai apsūdzētais turpmāk pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas viņam nosakāms likumā paredzētais sods - piespiedu darbs. Tiesas izmeklēšanā netika konstatēti Krimināllikuma 40.panta otrajā daļā norādītie apstākļi.

Tiesa, saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu un 48.pantu, nekonstatē /pers. A/ atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Cietusī/pers. C/ kriminālprocesā iesniegusi kaitējuma kompensācijas pieteikumu 275 *euro* apmērā, par zādzības rezultātā radītajiem mantiskajiem zaudējumiem. Apsūdzētais pieteikto kaitējuma kompensāciju neatzina.

Tiesa uzskata, ka pieteikums pamatots un apmierināms. Ar Spriedumā analizēto pierādījumu kopumu pierādīta /pers. A/ vaina mobilā telefona-Samsung Galxy S II zādzībā 2014.gada 6.augustā. Cietusī norādīja, ka kaitējuma apmērs sastāv no - nozagtā mobilā telefona Samsung Galaxy S II vērtības – 240 *euro*, ādas maciņa 20,00 *euro,* /Nosaukums A/ SIM kartes vērtības- 5,00 *euro* un atmiņas kartes vērtības 10,00 *euro*. Zaudējumu kopējais apmērs – 275,00 *euro*.

Kriminālprocesa likuma 350.pants noteic, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par [...] mantisko zaudējumu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353.panta pirmās daļas 1.punktam apsūdzētais ir persona, kurai var uzlikt kompensācijas samaksāšanas pienākumu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 352.pantam tiesa kompensācijas apmēru nosaka, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu, radīto mantisko zaudējumu apmēru[..].

Pirmstiesas izmeklēšanā apsūdzētajam /pers. A/ nav piemērots drošības līdzeklis. Tiesa uzskata, ka drošības līdzekļa piemērošana /pers. A/ nav nepieciešama, jo netika konstatēti Kriminālprocesa likuma 241.panta trešajā daļā norādītie apstākļi.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520., 527., 528., 529., 530., 531. pantu,

Tiesa

n o s p r i e d a

/pers. A/ atzīt par vainīgu un sodīt pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas ar piespiedu darbu uz simt divdesmit stundām.

Uzlikt par pienākumu /pers. A/, desmit darba dienu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā, pieteikties soda izpildei Valsts probācijas dienesta Tukuma teritoriālajā struktūrvienībā.

Piedzīt no /pers. A/ /pers. C/ mantiskā kaitējuma atlīdzību divi simti septiņdesmit piecus *euro*.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā no pilna sprieduma pieejamības dienas, 2015.gada 3.jūlija, sūdzību vai protestu iesniedzot Tukuma rajona tiesā.

Tiesnese L.Sprigule